

Woordje van de voorzitter

Ons zoveelste infoblad (Muziekecho) is van de drukpers gelopen en ligt nu voor u om op de hoogte te blijven van het reilen en zeilen van onze harmonie en concertband.

De eerste helft van het jaar ligt achter ons en daarvan kunnen we zeggen dat de Activiteiten die hebben plaats gehad, een zeer groot succes hebben gekend. Even terugblikken naar deze organisaties, kunt u verder in dit infoblad waar u de verslagen van ons Disney-concert en onze champagnereis kunt lezen. Ik wil iedereen die deze activiteiten mogelijk gemaakt heeft, bedanken voor de inzet en de energie die men hier heeft ingestoken. Het was zeker de moeite waard.

Ik wil gewoontegetrouw even met jullie onze toekomstige activiteiten in de belangstelling brengen, zoals daar zijn : ons 11de Palingfestijn op zondag 5 september van 11.30 tot 18.30 h in het Gildenhuis. Geen palingliefhebber ? Wij hebben ook lekkere vol-au-vent. U kan, zoals de vorige jaren, ook paling en vol-au-vent afhalen om thuis op te eten.

Ons eindejaarsconcert gaat door op zaterdag 13 november 2010 in het Gildenhuis. Als gastvedette hebben we LUC CAALS kunnen strikken. Hij zal niet alleen zingen maar ook zijn nieuwste moppen aan de man brengen.

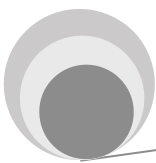
Ons jaarfeest, dat plaats heeft in het weekend van 20 en 21 november 2010, mag u zeker ook niet missen. Het is daar lekker eten en een gezonde ontspanning. Ik verwacht jullie allemaal !

Ik wil van de gelegenheid nog een gebruik maken om de ganse redactie van ons infoblad te danken voor hun inzet. Het is niet eenvoudig om 3 tot 4 boekjes per jaar uit te geven, maar met een sterke redactie lukt dit wel.

Ik wens jullie nog veel leesgenot en tot op een van onze volgende activiteiten.

André GIELIS

Uw voorzitter.

Wel en wee

Weten jullie het nog?
Een grapje van Marijn Devalck over haar 'rond buikje' tijdens ons concert van 28 november laatstleden ?
En dan, amper 9 weken later, kwam het volgende 'verlossend' bericht:

Korte beentjes, mini teentjes
Lachend mondje, pamperkontje
Welkom lieve ukkepuk,
Je bent ons eerste meesterstuk.
Cisse Buys
9 februari 2010
3,900 kg. 53,5 cm.

De fiere jonge ouders:

Lander en Saartje Verrept, dwarsfluit van onze Concertband.

Ondertussen heeft hij reeds zijn lachend snoetje komen tonen op 'n repetitie, enkele weken geleden.

En, Saartje, we verwachten je eerstdaags terug op de wekelijkse herhalingen. Zo kan papa toch één keer per week alleen zijn met zijn oogappel!

Uiteraard werd een passend geschenk overhandigd.

En, nogmaals langs deze weg: van harte proficiat!

Onlangs vernamen we het overlijden van NORBERT DE MUYNCK, op 14 april i.l. Hij werd net geen 65 jaar. Voor velen onder ons was hij geen onbekende in onze harmonie. Hij was bijna 2 jaar voorzitter van onze vereniging. Dit van 29-01-1986 tot 1-11-1987.

Maar, door te drukke beroepsbezigheden, kon hij deze taak niet blijven combineren. Langs deze weg willen we onze Christelijk medeleven betuigen aan de familie De Muynck.

Bert Costermans,
secretaris@sintceciareet.be

Onze voorbije activiteiten

Vrijdag 9 april 2010 – Uitstap kleine kermis

Traditiegetrouw zouden wij om maandag met de “kleine kermis” een uitstap organiseren. Deze kermis valt steeds op de zondag na Pasen.

Dit jaar werd er een feestmarkt georganiseerd op vrijdag 9 april, zijnde de vrijdag van het weekend na Pasen. We vonden dan ook dat dit niet kon doorgaan zonder onze harmonie en gingen daarom op stap op vrijdag in plaats van op maandag.

Met een goede bezetting vertrokken we aan ons lokaal, het Gildenhuis om aan 't Pleintje te stoppen voor onze eerste rust. Hier werden getrakteerd op een drankje, aangeboden door de schepen van feestelijkheden, Chris Ceuppens, waarvoor nogmaals dank. Daar er wel wat belangstelling was op de feestmarkt, genoten ook wij meer belangstelling dan andere jaren op de maandagavond. Dit maakte het dan ook voor ons veel aangenamer.

Onze muzikale wandeling ging dan verder naar café De Witpen waar de sfeer er vlug inzat. De muzikanten, die uit de klak kunnen spelen, lieten het zeker niet aan hun hart komen en gaven enkele gekende deuntjes ten gehore. Van de Witpen naar café Belle-Vue waar er verder uit de klak werd gespeeld.

Daarna, het was ondertussen al schemerig aan het worden, stelden we ons terug op om naar ons lokaal terug te keren. Gewoontegetrouw werden we ook hier getrakteerd op een drankje van François en Gilberte, waarvoor ook onze dank.

De instrumenten verdwenen niet onmiddellijk in de koffers maar werden nog flink op de proef gesteld om de sfeer er in te houden, wat ook lukte.

Na nog wat “gepalaver” tussen pot en pint, kwam er een einde aan deze gezellige avond.

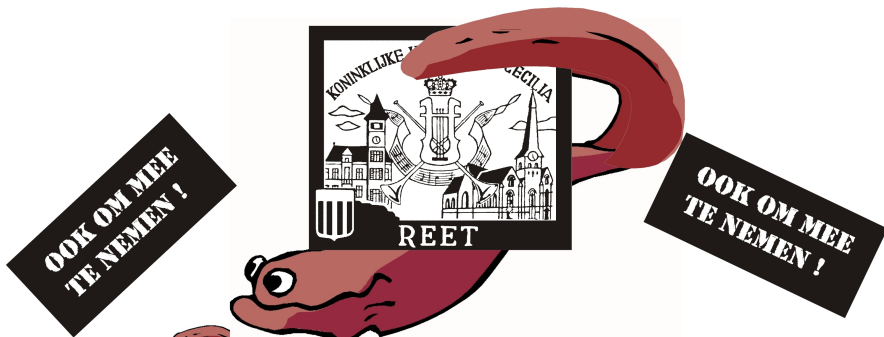
Met deze uitstap hebben we toch weer terug sfeer gebracht in ons dorp en op de feestmarkt. Dit is zeker voor herhaling vatbaar.

Nogmaals dank aan alle muzikanten die dit hebben mogelijk gemaakt in deze toch drukke tijden.

André

De KONINKLIJKE HARMONIE SINT CECILIA REET

<http://www.sintceciliareet.be>
nodigt u vriendelijk uit op haar

11de Palingfestijn

*Paling op Mariekerkse wijze
Vol au vent*

ZONDAG 5 SEPTEMBER 2010

Van 11.30 u tot 18.30 u

GEEN VOORINSCHRIJVINGEN !

GILDENHUIS REET

Eikenstraat 13

Walter Janssens uitvaartverzorging

Eikenstraat 51 - 2840 Rumst (Reet)

tel: 03/844.84.02 fax: 03/888.68.96 info@walterjanssens.be

Reetse Concertband goes Disney – 8 mei 2010

En dan is het zo ver.... Zaterdag 8 mei 2010...een dag waar ik al een jaar naar aan het uitkijken ben! Spannend! De week voordien meer in het Gildenhuis gewoond dan thuis. Repeteren, licht en klank opstellen, repeteren, zaal klaarzetten, repeteren, klank testen, repeteren, alles aan kant zetten, en uiteindelijk vrijdagavond 7 mei de generale repetitie. En die viel wel mee, hier en daar een valse noot, maar alles bij elkaar genomen niet slecht. Nog wat meer stress, want er wordt toch gezegd 'een goede generale is een slechte uitvoering'?

Zaterdag 8 mei om 16u samenkomen in de refter van school Eikenlaar. Alles nog even doorlopen met de werkgroep: "Hebben we aan alles gedacht?" Nog snel een broodje naar binnenwerken en daar zijn de eerste kinderen al. Klaar om er in te vliegen. De kappers en schminkster komen toe en daar gaan we. Aankleden voor het eerste deel. De kinderen worden omgetoverd tot boeren, boerinnen, vertellers en hippe meiden. Klaar om te vertrekken.

19.00u De deuren van het Gildenhuis gaan open. Een stormloop om toch maar een goed plaatsje te hebben. Ja hoor, een uitverkochte zaal. Leuk gevoel is dat! En om 19.30u is het dan zover: licht uit, spot aan. Muzikanten komen het podium op en we zijn vertrokken. De kinderen praten het eerste deel aan elkaar en de dirigent en muzikanten zorgen voor een mooi gespeeld eerste deel: That' s entertainment, Coldplay on Stage, A tribute to Yves Montand, Sir Duke,... en de zaal genoot. Hier en daar zie je hoofdjes heen en weer bewegen en de trend is gezet. Daar komt de pauze al aan.

"Vlug mannen, jassen aan, per 2 staan en doorstappen naar Eikenlaar." Daar aangekomen gaan we weer aan de slag: omkleden, hier en daar wat bijschminken, de haren terug in de plooi en in een mum van tijd staan de kinderen klaar om het beste van zichzelf te geven. Terug aangekomen in het Gildenhuis is het aan de begeleiding van de zangertjes om het tweede deel in gang te steken. Een ludiek toneeltje zorgt voor de aankondiging van de kinderen en Laurence die de presentatie van het tweede deel op zich neemt. It's a small World wordt ingezet en daar zijn de kinderen. Mooi in uniform komen ze het podium op en beginnen aan het eerste lied.

Disney in Concert - 8 mei 2010

Voor de laatste keer de hele reeks zingen. Jungle Book, The Lion King, Pinokkio en High School Musical. Ook wij, de begeleiding, van de zangertjes zingen uit volle borst mee van op de eerste rij (een schorre stem was het gevolg). De oogjes van de kinderen fonkelen. Fiere ouders en familie kijken toe vanuit de zaal. Eén bisnummer is niet voldoende, het worden er twee. De kinderen genieten van de aandacht. En wij ook, een krop in de keel.

Afscheid nemen van de kinderen viel mij zwaar. 7 maanden minimum 1 keer in de week repeteren met z'n allen, het was leuk! Hard werken, maar o zo leuk! Ik zou het zo overdoen! Bedankt aan alle enthousiaste kinderen en aan alle helpende handen! Het was de moeite waard. En zeker ook bedankt aan de dirigent en de concertband voor de fantastische muzikale begeleiding van de zangertjes!
Ellen Verlinden

Disney Concert – verslag van de juffen

Een jaar geleden kwam Ellen af met het idee om samen met de concertband iets speciaals te doen. Een kinderconcert leek haar wel leuk. Alleen is daar echter geen beginnen aan. Zo kwam zij bij ons terecht. Vermits wij beiden graag met kinderen werken en ook nog graag zingen, kon het antwoord enkel maar 'ja' zijn. Even later kwam ook Dana er nog bij. Met z'n vieren zagen we dit onbekende avontuur wel zitten. Wij op zoek naar liedjes, brieven schrijven, afspraken maken ... en hopen op een behoorlijke groep kinderen die mee in dit avontuur wilden stappen. En ja hoor, kinderen waren er, wel 35. We waren gestart! De repetities waren erg leuk. Sommige verliepen vlot, andere gingen zeer moeizaam, maar de kinderen waren laaiend enthousiast. Het concert kwam steeds dichterbij en het oefenen met de concertband was voor alle kinderen erg indrukwekkend. Dan kregen ze nog te horen dat ze het eerste deel mochten presenteren. Daar waren ze allemaal wel voor te vinden. Eindelijk was het dan zo ver, zaterdag 8 mei 2010. Om 17.00u kwamen alle kinderen naar de refter van Eikenlaar. Daar werden ze allemaal geschminkt en hun haartjes werden gedaan. Hoewel de zenuwen door hun lijfjes gierden, zagen ze er stuk voor stuk geweldig uit!

De presentatie verliep al erg vlot en na de pauze was het dan echt aan hen. Zingen maar uit volle borst !
Alle kinderen straalden op het podium en genoten met volle teugen van de aandacht die ze kregen.
Ook wij konden niet anders doen dan genieten.
De tijd vloog voorbij en voor we het wisten zaten we al aan het laatste liedje. Gelukkig was het publiek zo enthousiast dat we nog twee keer opnieuw mochten zingen.
Dit was een unieke ervaring voor alle kinderen.
We kregen nadien nog vele positieve reacties van ouders. Hun kinderen hadden genoten van het voorbije jaar.
Dat is tenslotte toch waar we het voor doen !
Bedankt aan het bestuur en aan de dirigent dat dit alles kon gerealiseerd worden.

Dana, Ann en Kathleen

Concertreis 2010, naar de Champagne streek

Champagne, voor vele celebrities een godendrank. De decadente wereld van de high society, de sjeiks in Dubai en de "groten en rijken der aarde" beschouwen dit als de drank bij uitstek om te serveren tijdens de vele "bruisende" bubbelparty's in hun chique villa's, op hun luxueuze jachten of op hun, voor ons onbetaalbare, hotelkamers.

Aan mij is het echter niet besteed. Misschien kreeg ik tijdens de bescheiden, low budget recepties die ik bijwoonde een "namaak brouwsel" of een soort van mindere kwaliteit in mijn kelkvormig glas gekieperd, de degustatie in één van de betere champagnehuizen die op het programma staat, zal hierin allicht enige duidelijkheid scheppen.

Ook al is de bestemming en het ginder geproduceerde vocht niet echt "mijne meug", de sfeer tijdens de vorige concertreizen, de toffe medereizigers en de puike organisatie zijn voldoende motiverend om mij ook dit jaar weer in te schrijven.

Zaterdag ochtend, bij het krieken van de dag loopt onze wekker af, snel even onder de douche en dan gepakt en gezakt richting Gildenhuis. Ons bescheiden stadsautootje kreunt onder zijn lading, waarom wou onze zoon per sé "batterist" worden.....

We arriveren bijna als eersten, vlug een tasje verkwikkende thee bij François, daarna stoppen we in sneltempo de van honger grollende maag van de luxueuze "Van Bogget" bus vol met bagage en instrumenten. Achter een openstaand luik zit een heel bataljon bierbakken discreet verstopt, yes, het gaan weer plezante dagen worden.

Om stipt 08.00 uur vertrekken we richting Champagne streek. Oef, de chauffeur blijkt net zoals ik Michel te heten, dit voorkomt allicht de "Ronny-Rudy-bestuurders-naamsverwarring" (62 punten bij scrabble) van twee jaar terug. Bovendien heeft hij hetzelfde horecabuikje als ik, we zijn dus in goede, veilige en vakkundige chauffeurshanden.

Na de gebruikelijke verwelkoming door onze voorzitter, worden we voorgesteld aan onze gids annex reisleader Bob. Hij zal ons begeleiden gedurende deze trip, al onze problemen trachten op te lossen en fungeren als tolk, maar vooral zijn enorme bagage aan kennis aangaande alle aspecten van de streek zal menigeen verbazen.

Ons vlotte soepele gangetje wordt in de omgeving van Tubise onderbroken. File, file en nog eens file ; blijkbaar is de hele snelweg afgesloten en worden we via kleine omliggende dorpjes omgeleid. De sfeer op de bus zit er al goed in. Voor ons is dit slakkengangetje dus niet echt een probleem. Voor onze chauffeur zijn het echter enkele kilometers vol met "stressmomenten".

Aan de grens gaat het weer mis, een blonde Belgische "douaneuse" (vrouwelijke-Belgische-Franstalige-douanier is immers te lang voor het naamplaatje dat met trots op haar borst(en) is geprikt) houdt ons staande..... na een uitgebreide "paperassen controle" mogen we verder, blijkbaar zitten er enkel brave Belgische staatsburgers op de bus.

De rest van de trip verloopt vlekkeloos en met een uurtje vertraging arriveren we net na de middag in Reims.

We zijn een uurtje vrij. Sommigen gaan vlug ergens een snack knabbelen. Ikzelf had net mijn laatste sandwiches uit onze meegebrachte picknick verorberd en had dus meer zin in een lekker fris pintje.

We reden meer dan 300 kilometer richting zuiden, toch zijn de biersoorten die hier op de menukaart staan bijna allemaal Belgische abdijbieren, ik hou niet zo van deze degustatiebieren en kies uiteindelijk voor een pilsje uit "Le Pays Bas", een Heineken op een Frans terras....., dit is nu niet direct mijn idee over leven als God in Frankrijk.

Na een uurtje verzamelen we aan het Fontaine Subé op de Place Drouet d'Erlon, hier start onze rondleiding door Reims. Bob loodst ons langsheen ontelbare statige gebouwen en legt ons, alsof hij leraar architectuur was, het verschil tussen de verschillende bouwstijlen uit.

Vooraf de verhalen rond Jeanne d'Arc, Clovis, Lodewijk de Vrome en andere duistere figuren uit een ver verleden, maken de rondleiding extra leerrijk.

Als laatste bezoeken we de kathedraal van Reims, een enorm bouwwerk met een enorm aantal sculpturen in het portaal. Ppersoonlijk vind ik het iets te overweldigend, een beetje teveel van het goede, trop c'est trop.

Op de terugweg trakteert onze voorzitter ons nog op een drankje in taverne Hemingway. Iets wat bij deze tropische temperaturen meer dan welkom is.

Bij het verlaten van Reims mag Michel zijn rijvaardigheden tonen, een verkeersbord

langs de ene en een afsluiting langs de andere kant maken het afslaan extra smalletjes.

Na iets meer dan een uurtje arriveren we aan hotel Mercure in Troyes, het uitladen van de bagage, het inchecken, het uitdelen van de elektronische kamersleutels, alles verloopt perfect. Wat nogmaals bewijst dat Frans en Willy alles tot in de puntjes hebben voorbereid.

Vlug de kleren in de kast, een beetje oprfrissen, even languit op het bed, vechten met de airco en verlichting want om 19.10 h worden we verwacht in restaurant L'Alsace. In dit stijlvol, landelijk ingericht etablissement worden we verwend met een groentesoepje, rijst met twee soorten vis en een dessertje met koffie. Hierna trekken we de stad in op zoek naar vertier, ambiance, leute en vooral veel drank. De drie eerste items zijn met dit gezelschap steevast aanwezig en de ontelbare terrasjes zorgen bij deze zomerse avond voor genoeg alcohol houdend vocht.

Het was vandaag toch wel een vermoeiende dag. Vroeg uit de veren, een lange busreis, een fikse wandeling in Reims maar bovenal de verzengende hitte eisen hun tol en laten me voelen dat ik de twintig al lang gepasseerd ben (en ook de dertig, ja ook de veertig en volgend jaar zelfs de vijftig).

Iets na middernacht verlaten we moe maar voldaan het terrasje van bar-restaurant L'Odyssée.

Er rest ons nog een korte wandeling naar het hotel waar ik in het gevecht tegen klaasvaak al tijdens de eerste ronde knock out ga.

Zondagmorgen : om 07.00u begint onze gsm te kreunen en te knorren op het nachtkastje.

De stralende zon schijnt al door de gordijnen en het weerbericht op de televisie belooft ons een schitterende maar warme dag. Dus vlug onder de douche en dan naar beneden voor het ontbijt.

Blijkbaar zijn we vandaag bij de vroege vogels en zitten er nog maar een paar mensen in de ontbijtzaal. Dit geeft ons de mogelijkheid om het uitgebreide ontbijtbuffet eens grondig te inspecteren. Hierbij ontdek ik een eierkoker, dit zal Margot ten goede komen, hierover later meer.....

Met een zwaar dagprogramma in het vooruitzicht (lees veel terrasbezoekjes) lijkt het me verstandig om een stevig "fonke" te leggen en geniet ik van een stevige portie spek met eieren aangevuld met "des petites saucisses". Stilaan loopt de zaal vol. Sommige wakkere, vrolijke gezichten, hier en daar een iets minder opgewekt gelaat en allicht ook eentje met een houten kop. Zo ééntje uit de "Schnitzschule" van twee jaar geleden !

Terwijl ik Sarah feliciteer met haar negentiende verjaardag en hiervan uiteraard profiteer om zo een "scheun joenk meiske" enkele dikke kussen te geven, zie ik dat Margot een eitje uit het mandje neemt en dit zonder eerst te koken op haar bord legt. De slechte Michel in mij zegt me te zwijgen en het fototoestel al scherp te stellen. De goede Michel overwint echter en besluit haar te verwittigen zodat haar maagdelijk wit kleedje niet veranderd in een met eigeel besmeurd stuk textiel.

We verzamelen om 09.30u in de lounge waar Bob ons opwacht voor een wandeling doorheen Troyes. Ondanks dit redelijk vroege uur schijnt het zonneke al stevig op ons bolleke. Gelukkig lopen we regelmatig doorheen smalle steegjes en straatjes waar we beschermd zijn tegen de schadelijke uv-stralen.

Troyes heeft de zelfde vorm als een champagnekurk, we starten onze wandeling in het stuk dat normaal in de fles zit en lopen door de Rue Emile Zola, de belangrijkste winkelstraat van het stadje, richting zuiden.

We bezoeken La Maison de l'Outil, hier wordt getoond met welk eenvoudig gereedschap men in die tijd huizen bouwde. Het is onvoorstelbaar dat al deze architecturale hoogstandjes met zulke simpele middelen konden gerealiseerd worden. Via la Rue Urbain IV bereiken we een gezellig binnenkoertje waar Bob ons het verhaal van de hoofse liefde, l'amour courtois, in geuren en kleuren en tot in de diepste details uitlegt. Ik zie enkele vrouwen al wegdromen.....

Langs ontelbare straatjes, steegjes, winkeltjes en cafeetjes trekken we noordwaarts naar de kop van de champagne kurk. Onderweg passeren we een pleintje met een, ietwat gehavende, vleugelpiano.

Een stoeltje en een bak met witte en zwarte toetsen, hier kan onze chef moeilijk aan weerstaan en het duurt dan ook niet lang of de eerste rock & roll akkoorden galmen over de Place Saint-Pierre.

Onze voorzitter besluit ons, op het gezellige terrasje rond de piano, te trakteren op een frisse pint. Groot is mijn verbazing dat hier Jupiler van het vat wordt geschonken tegen een, voor Frankrijk zijnde, redelijke prijs. Eindelijk een lekkere pint, zalig weer

op een terrasje in een prachtig decor met zalige live muziek, dit is wel leven als God in Frankrijk.....

We bezoeken nog even in sneltempo de kathedraal van Troyes, bekend om de enorme lichtinval die dank zij de enorme glasramen de prachtige binnenkant feeëriek verlicht.

Iets na de middag arriveren we in restaurant Le Bistroquet waar we kunnen genieten van een lekkere lunch, aangevuld met enkele glaasjes witte wijn.

De muzikanten moeten tegen 15.00u in uniform en met instrument aan de kiosk zijn. Wijzelf hebben dus ongeveer een uurtje vrij en besluiten dit relaxed door te brengen op het terrasje van L'Odysée.

We arriveren net op tijd, samen met de muzikanten op de bus, in het parkje net naast de Place Jean Moulin. Op weg naar de kiosk spotten we her en der fleurige zonnekloppers die languit op het gras liggen te genieten van de, toch wel sterk uit de kluiten gewassen, lentezon.

De muzikanten van onze Franse collega-harmonie zitten reeds met hun instrument in de aanslag en het duurt dan ook niet lang of de eerste klanken weerklinken door het park. Hier en daar gaat er wel eens iets fout "on stage" maar als we achteraf vernemen dat deze bezetting nog maar twee jaar bestaat, kunnen we hun dat moeilijk kwalijk nemen.

Na een half uurtje is het de beurt aan de Reetse Concertband. Het aansleuren van de instrumenten, het opstellen van het slagwerk, het stemmen, alles is voor deze ervaren muzikanten routine en is dan ook in een oogwenk gebeurd.

Al snel galmen de eerste tonen van Sir Duke van onder de, ietwat gehavende, kiosk. Het valt meteen op dat er in vergelijking met onze Franse vrienden, in deze harmonie meer kracht, meer volume, meer "body" zit, al de verschillende instrumenten vormen samen een prachtig harmonieus geheel. Oeps, nu besef ik het pas, daarom noemt men zoiets misschien een harmonie...

Tijdens nummers als El Bimbo, Tribute to Yves Montands en de Santana Medley zie ik de toeschouwers echt genieten. Sommigen met de ogen gesloten, anderen sterk

onderuit op hun stoeltje, hier en daar een voetje of een hand dat ritmisch mee beweegt.

Bij het horen van het prachtige Matrimony van Gilbert O'Sullivan en het alom gekende Tequila van The Champs, beiden ambiancenummers van topformaat, kunnen sommige luisteraars hun ledematen niet meer bedwingen en wordt er lekker mee "geschaked".

Als na het concert een oud vrouwtje, zittend op een schaduwrijke bank, goedkeurend haar duim omhoog steekt weet ik voldoende. Dit optreden werd door het publiek enorm gesmaakt. Meer dan 240 jaar repeteren werpt zijn vruchten af.....

Onder het motto vele handen maken het werk licht, helpen we onze Franse vrienden bij het opruimen van de kiosk en het omliggend pleintje. Daarna worden we uitgenodigd voor een drankje in de lounge van het Théâtre de La Madeleine.

Na het welkomstwoordje door de Franse dirigent blijkt nogmaals hoe veelzijdig onze voorzitter is. In quasi vloeiend Frans bedankt hij alle muzikanten en overhandigt hij, onder luid applaus, een tinnen schoteltje.

Het is vrij warm in dit, met veel glas omringde zaaltje en we besluiten, na het nuttigen van een "namaak champagne", ergens een koel terrasje op te zoeken.

We belanden terug bij bar-restaurant L'Odysée waar we een plaatsje in de schaduw opzoeken en ons verkoelen met enkele biertjes.

Snel even langs het hotel om ons wat op te frissen en omstreeks 19.00u trekken we terug naar L'Alsace waar we weerom genieten van een lekker avondmaal.

Nadat we ons buikje lekker rond hebben gesmuld, besluiten we om terug te keren naar het Jupiler kroegje aan de piano, in de hoop hier nog wat te kunnen genieten van de warme avondzon en het prachtige decor, aangevuld met een muziekje.

Als we arriveren zit er een Fransman op de piano te rammen. Allicht heeft hij wel muziek gestudeerd maar vermoedelijk zorgen talloze glaasjes witte wijn ervoor dat zijn vingers niet altijd de juiste toetsen bereiken. Omdat we dit niet langer kunnen aanhoren, besluiten we de hulptroepen in te roepen en bellen naar Erik. Het kostte ons uiteindelijk nog heel wat moeite om Erik op het pianostoeltje te krijgen maar na het

luidkeels scanderen van Erik, Erik, Erik..... werden we getrakteerd op een kort maar krachtig stukje muziek.

Ook het jong muzikaal talent kunnen we overhalen om hun kunnen te tonen op de piano, na enkele geïmproviseerde recitals keren we moe maar voldaan terug naar het hotel. Omstreeks middernacht duik ik in het heerlijke bed, reeds in dromenland alvorens mijn hoofd het kussen raakt.

Maandagochtend, de laatste, maar uiteraard niet onbelangrijke dag : Champagne proeven. Eindelijk ga ik weten of ik inderdaad altijd maar "namaakbrouwsels" kreeg voorgeschoteld.

Na een verfrissende douche snel de kledij terug in de sporttas stoppen, daarna voor de laatste maal smullen van het uitgebreide ontbijtbuffet, een degelijke portie spek met eieren zodat ik, tijdens het proeven van de zogenaamde godendrank, stevig in mijn schoenen sta.

Om stipt 09.30u zit alle bagage in de bus en kunnen we vertrekken richting Epernay. Onderweg worden we door Bob perfect voorbereid op ons bezoek aan een Champagneboer. We leren over de drie soorten druiven die in champagne verwerkt worden : de Chardonnay, de Pinot Noir en de Pinot Meunier.

Ook het proces om van Champagne een mousserende wijn te maken, geperfectioneerd door de benedictijner monnik Dom Perignon, wordt tot in de puntjes uitgelegd.

Ondertussen glijden de enorme, door landbouw gecultiveerde, velden aan ons voorbij tot we uiteindelijk in de verte de heuvels van de Champagne Ardennes zien verschijnen.

We houden halt in Epernay aan Champagnehuis "De Castellane" waar we ons vlug in drie groepen verdelen, naargelang de taal van de gids. Ik sluit me aan bij de "Engelstaligen".

Al snel dalen we af in de diepe kelders waar we de, in enorme roestvrijstalen kuipen opgeslagen, voorraad druivensap kunnen bewonderen. Daarna lopen we door de kilometers lange, in krijtsteen uitgehakte, gangen waar de fermenterende champagne een drietal jaar wordt bewaard.

Ondertussen verklaapt onze gids, in "Allo Allo" Engels, alle trucjes om druivensap om te toveren tot Champagne.

Onderweg staat de mechanische evolutie betreffende het dagelijks draaien en kantelen van de flessen tentoon gesteld. Van zuivere handenarbeid, waarbij de flessen omgekeerd in eikenhouten planken zitten, tot de volledig gerobotiseerde machines.

Eindelijk het moment suprême van deze concertreis : de Champagne degustatie. Na een reclamespotjes-achtige uitleg over de verschillende soorten Champagne die men hier maakt, kunnen we eindelijk proeven van deze "godendrank" waar heel de jetset liters van drinkt tijdens het ontbijt.

Vol enthousiasme neem ik een flinke teug van het eerste glas, brrrrrrr, toch helemaal niet zo lekker als ik dacht. Ook bij het proeven van een tweede glas van nog betere kwaliteit huiver ik.

De rillingen lopen over mijn rug..... Dit is toch niet wat ik er van verwacht. Over smaak, kleur en vrouwen kan je niet discussiëren en allicht zullen velen dit "het beste op aarde" vinden, neen, niet voor mij.

Baden in een antieke badkuip, gevuld met "bubbelende Champagne" zou volgens de legende ook een helende en ontspannende werking hebben maar gezien de astronomische prijzen per fles is dit ook voor mij niet weggelegd. Ik zal het maar bij een lekker Belgisch pilsje houden,

Na een korte trip per bus houden we halt aan l'Auberge Champenoise waar we genieten van een heerlijk middagmaal en enkele biertjes. Hierna begint de lange terugtocht richting Reet.

Onderweg houden we nog halt aan La Touage souterrain de Riqueval. Een 5670 meter lange tunnel die door Napoleon, niet hijzelf maar zijn Duitse slaven uiteraard, werd gegraven om de boten op het "Canal de Saint-Quentin" onder de dorpjes Bellicourt en Bony door te trekken met behulp van kettingen.

Aanvankelijk werden slaven ingezet om de schepen te verslepen, daarna paarden maar uiteindelijk werd alles geëlektrificeerd.

In het cafeetje aan de overkant betaalt onze voorzitter nogmaals een drankje en een stukje taart. Omdat we eigenlijk wat in tijdnood zitten, we willen namelijk graag rond

20.00u thuis zijn, besluit Willy te vertrekken richting Gildenhuis, België.

Het oponthoud aan de péage en de Belgische grens vinden we niet zo erg. De voorraad Maesekes slinkt vlotjes en terwijl we het filmpje van de concertreis naar Oostenrijk bekijken, vliegen de kilometers autosnelweg voorbij.

Net over de grens nemen we afscheid van Bob, onze gedreven gids die soms wel wat langdradig overkwam maar deze trip toch tot een leuke leerrijke uitstap heeft gemaakt.

Omstreeks 21.00u arriveren we in Reet waar een welkomst comité ons staat op te wachten. In record tempo wordt de bagage uitgeladen en verzamelt iedereen in het Gildenhuis voor nog een laatste pintje, aangeboden door onze harmonie en surplus nog eentje van François en Gilberte.

Het was reeds de vierde concertreis die we mochten meemaken, en het was zoals steeds weer enorm plezierig. Alles was tot in de puntjes voorbereid. Alles verliep perfect en wat uiteindelijk het belangrijkste is, de sfeer zat er weer goed in.

Ook al zijn wij geen musicerende leden, toch voelen we ons aanvaard in de groep en kunnen we iedereen tot onze vrienden rekenen.

'k Ben er zeker van dat in de achterhoofden van Willy en Frans al ideeën zitten voor binnen twee jaar.....

Tot slot wil ik nogmaals iedereen bedanken, organisatie, bestuur, muzikanten, onze gids en chauffeur en alle andere medereizigers, bedankt voor deze toffe concertreis.

Hopelijk tot binnen twee jaar.

Michel

voor de foto's: kijk op www.sintceciareet.be

Najaarsconcert met ...

Luc Caals

13 november 2010, zaal Gildenhuis
20.00 uur

Reis Champagnestreek – eerste dag – 22 mei 2010

7.15 h – ochtendgloren – Koekeloeren haan !

In de Eikenstraat komt de bedrijvigheid op gang. De bus parkeert, voorzichtig, op de parking van "hardware De Schutter". Geen sinecure als je weet dat dat grijze beestje 14 m lang is.

Iedereen loopt af en aan om zo snel mogelijk de lege "busbuik" te vullen.

Klokslag 8 h vertrekken we richting Reims.

Het is nog rustig. Iedereen neemt de tijd om op zijn gemakje te "ontwaken".

Na een uur zitten we gelijk in een dikke file – een deel van de autoweg is afgesloten – een moordreconstructie vang ik later op.

Aan de Franse grens worden we nog even op een zijspoor gezet :
politie/douanecontrole.

Michel, onze chauffeur van dienst – een voortreffelijke trouwens – mag al zijn papieren en tachograafgegevens even showen. Gelukkig is alles in orde en mogen we onze reis verder zetten.

13.15 h – Reims – we spreken af aan het standbeeld van Om na een uurtje hier terug te verzamelen. Zo hebben diegenen die het wensen de tijd om even te lunchen.

Na een heerlijke maaltijd op een zonnig terras, worden we onder leiding van Bob, onze reis-gids, even ondergedompeld in het gezellige en mooie Reims.

Bob doet zijn uiterste best om de meest interessante gebouwen te tonen. Spijtig genoeg moet het haast in looppas, omwille van tijdsgebrek. Maar ondanks dat was het toch zeker de moeite waard.

We zetten onze reis verder en komen rond 18 h aan in hotel Mercure in Troyes.

Een prachtig hotel aan de rand van de stad wordt onze slaapplek voor twee nachten.

Na het diner hebben we een vrije avond en mogen we een stapje in de wereld zetten.

Op een gezellig terras wordt er nog aardig wat afgelachen en geplaagd, tot het stilaan tijd wordt om die uitnodigende bedden uit te proberen.

Het was een zalig en leerrijke dag.

Slaapwel iedereen en tot morgen !

Liliane

DAG 2 (Reis naar Troyes - Frankrijk)

Zondag ochtend : er is iets mis met mijne wekker.

Bob (reisleider) had tijdens het avondeten de vorige dag nog gevraagd of iemand soms wilde gewekt worden door de wekjuffrouw, doch aangezien zij dat niet persoonlijk kwam doen, maar wel via de telefoon, had Bob voor zover ik weet geen enkele klant.

Achteraf bekeken had ik toch beter gehoor gegeven aan zijn oproep...Mijn wekkertje (een kadooke van mijn bank ter gelegenheid van een of ander nieuwjaarsgebeuren) was 's nachts spontaan een uur vooruit gesprongen met het gevolg dat het na een venenig ochtendgerinkel nog een tijdje geduurd heeft voor we zekerheid hadden of het nu zeven, of acht uur was.

We hadden in ieder geval lekker geslapen in ons oversized bed op onze super-de-luxe kamer op het vierde verdiep, zelden zulke kamer gehad bij vorige reizen; uitgebreide mini-bar; LCD-TV (groot scherm); prachtig bureau met internet-aansluiting; luxueuze badkamer; air conditioning en een terras met zicht op Frankrijk, wat wil je nog meer !!!

Proper gewassen en gestreken stonden we stipt om 8.47 uur in de zaal waar ons het ochtendontbijt werd aangeboden.

"Keske voe voelez poer boisson chaud, mesjeu et madam?" Een vriendelijk madammeke vroeg of we thee of koffie wilden. "Dieu kafees sivoeplet" Ja, als ge naar Frankrijk gaat is het best dat je zoals wij de taal een beetje machtig bent, want "vlaams", daar hebben ze in Frankrijk gene kaas van gegeten hoor.

Het ochtendbuffet was ook dik in orde alhoewel ik al mijn spieren moest bovenhalen om een grof boterhammeke te kunnen afsnijden: bot mes, harde broodkorst, broodsnijplank van ginderachter, daar komen ooit nog ongelukken van, doch de kwaliteit en de uitgebreide keuze van het buffet was piccobello in orde.

10.30 uur

Afspraak in de launge voor een historische wandeling door Troyes ("Trwa" uitgesproken, zoals in un...deux...trwa). Vervolgens heeft Bob (de gids) ons door het oude stadsgedeelte geleid. Met een man zoals Bob besef je pas wat een meerwaarde een gids aan een uitstap zoals deze kan geven. Stel dat Bob er niet was bij geweest met al zijn kennis over het verleden van deze streek, met al zijn verwijzingen naar wat we vroeger in de school hebben geleerd over de Galliërs, de Eburonen, de Nerviërs, Jeanne d'Arc, de invloeden van de Romeinen en van de Arabieren,

dan zouden we nooit geweten hebben dat Urbanus van Tollembeek niet de enige Urbanus met naambekendheid is, maar dat hij naamgenoten had die het zelfs tot paus geschopt hebben, denk maar aan Urbanus I en Urbanus II.

Voor alle vragen had Bob wel een zinnige uitleg: waarom alle kerken met het kerkschip naar het Oosten staan gebouwd; hoe de begijnen zijn ontstaan; hoe we kunnen afleiden uit de vorm van bogen, zuilen, bouwstijlen enz. of we te doen hebben met Romaanse, Gothische of andere kerken.

Enkele kerken hebben we bezocht en telkens je zo'n mastodont van een gebouw binnengaat voel je je heel klein en hoor je her en der de vraag: "hoe heeft men dat in die tijd, (en dan spreken we over honderden jaren terug) toch kunnen voor mekaar krijgen, zo hoog en zo groots. Het antwoord is nochtans eenvoudig: in die tijd was er ook al een Bob (de Bouwer).

Hoe verder we in het verleden verdwaalden hoe sneller de tijd vorderde en Bob wou ons absoluut nog even meenemen naar de "Place Verlinden", doch hij had geen rekening gehouden met een vleugelpiano die achteloos stond opgesteld op een pleintje vóór een estaminet. Bob ziet zoiets niet, Erik daarentegen ruikt pianos van op kilometers afstand.

Zoals je misschien kan raden hebben we "Place Verlinden" niet te zien gekregen, mede door het feit dat de meesten onder ons vonden dat we voor vandaag genoeg cultuur in onze frak hadden gekregen, en daarentegen te weinig drank, rekening houdend met de heersende tropische temperatuur.

12.00 uur

Tijd voor het middagmaal: "Tagliatelli met boeuf bourguignon".

13.30 uur

Met de autobus naar het belangrijkste gebeuren van de dag: "Kiosque du Jardin du Rocher". voor een "Concert d'orchestres d'harmonie"

Op de affiche: l'orchestre de l'ALERTE (plaatselijke vereniging) en l'orchestre SINT CECILIA de Reet (Belgique).

't Was weer niet simpel om door de smalle straatjes van Troyes met zo'n grote autobus een parkeerplaats te vinden zo dicht mogelijk bij de kiosk, doch na enig kunstig manoeuvreerwerk wist de chauffeur toch een parkeerplaatsje te bemachtigen, al moest een troyaanse vierwieler het evenwel met een tatoeage op zijn spatbord bekopen.

De plaatselijke harmonie had gelukkig voor zitplaatsen gezorgd, al waren die redelijk vlug bezet mede dank zij het prachtige lenteweer en de zomerse temperatuur.

L'Harmonie de l'ALERTE nam een kort voorprogramma voor haar rekening, vooral samengesteld uit filmmuziek.

Wat mij opviel was, net zoals bij onze band, de afwezigheid van geblazen basinstrumenten.

De baspartij werd hier gespeeld op een synthesizer. Is het dan toch waar dat de stoere kerels met de soussafoon, de bombardon en de bastuba een uitstervend ras aan het worden zijn ?

Het programma dat onze harmonie Sint Cecilia bracht was evenwel iets levendiger, er zat meer "swung" in, en dat merkte je meteen aan de reactie van de toehoorders.

Na enkele bisnummers (het publiek bleef maar applaudiseren) werden we uitgenodigd op een receptie ter verbroedering van beide harmonies.

De verwachtingen hieromtrent lagen hoog. Ik zag in mijn verbeelding in de ontvangstzaal van het prachtige stedelijk theater vlakbij de kiosk reeds een rijk gevulde tafel vol versnaperingen staan, aangevuld met de beste champagne uit de streek en frisdranken à volonté... mis dus, het werd voor mij een plasticen bekerken met een vingerhoet nectarinesap, zonder een chipske of een zout koekske... van een ontvangst gesproken.

Enfin, er gebeuren ergere dingen in de wereld. Een ding is zeker: onze harmonie Sint Cecilia speelde in de buitenlucht van Troyes een van haar betere concerten en daar was het hem op deze muzikale namiddag toch om te doen nietwaar !

18.00 uur

Tijd voor het avondeten: Weer tagliatelli, maar ditmaal met gesneden kip ter afwisseling. Als nagerecht "gewonnen brood" (waarschijnlijk gewonnen bij een of andere tombola) met een bol ijskroom en een siroopachtig sausje..... héééél lekker, dit gebakken boeken. Na het dessert nog een lekkere tas koffie of thee... "il n'y a pas du thee m'sjeu... seulement du café"... "Comment, c'est straf ca... justement un peuke eau chaud avec un zakske thee et sanevapa !!!"... "Non m'sjeu..."

Direct Bob erbij gehaald en klaar was Kees: thee voor wie thee wou.

De warme temperatuur buiten nodigde uit om nog een terrasje op te zoeken. Dat hebben we dan ook gedaan, tot de klok middernacht sloeg. en het tijd werd om onze matraskens op te zoeken... En dan nu : "oogjes dicht en snaveltjes toe, ... slaapwel".

Raymond.

Champagnereis – dag 3.

Vandaag vertrekken we spijtig genoeg terug naar huis. Na het ontbijt en het verlaten van de kamers vertrekken we om 9,30u richting Epernay. Onze eerste halte is het champagnehuis Castellane. Hier krijgen we een rondleiding in de kelders van het huis. We worden opgesplitst in 3 groepjes (de Nederlands-, Frans- en Engelstaligen onder ons).

Nu we weten hoe de champagne gebrouwen wordt, mogen we ook de verschillende soorten degusteren. Bij de één verloopt dat "proeven" al wat vlotter dan bij de andere...

Nu onze dorst gelest is en we enkele dozen champagne hebben gekocht, gaan we terug naar de bus om een beetje verder te gaan eten. Na ons middagmaal rijden we, via de Avenue de Champagne (met nog meer verschillende grote champagnehuizen), richting Verzeney. Normaal wil de gids ons via Chatillon -sur-marne rijden maar wegens een te lange bus (maarliefst 14 m), zouden we daar in de haarspeltbochten in de problemen komen.

In Verzeney hebben we een kleine stop gehouden bij de bekende molen met prachtig uitzicht op de streek. Het bijhorende musée de touage hebben we niet kunnen bezichtigen wegens tijdsgebrek. De laatste halte is Riqueval, waar we eerst nog iets hebben gedronken en een stuk taart hebben gegeten.

Dan kan de afdaling naar "het zwarte gat" beginnen : een tunnel van maar liefst 6 km waar schepen tijdens WO1 werden doorgetrokken.

Om 21u komen we aan in het bekende Gildenhuis waar in record tempo de bus werd uitgeladen en de laatste pintjes werden gedronken. En dan nu hop naar de volgende reis !

Wendy Laisnez

Ten huize van

ELLEN VERLINDEN.

Voor onze echo zijn we deze keer naar buurgemeente Aartselaar getrokken waar Ellen Verlinden woont.

De meeste mensen kennen Ellen van in de harmonie. Daarbij hoort ze uiteraard bij de "clan" Verlinden uit Reet. Papa Fons speelt trompet, nonkel Willy tuba en broer Gert heeft ook jaren bij onze harmonie gespeeld in de ritme sectie. Verder is ze gehuwd met "meester" Gert Schoeters. "De jonge" wel te verstaan. Zelf hebben ze 2 flinke zonen, Witse en Senne.

H.E. : Ellen, zoals steeds vraag ik hoe is het allemaal begonnen?

Ellen : Eerst heeft ons vader het geprobeerd om mij noten te leren lezen met het "roze" boekje van nicht Kaat om dan dwarsfluit te leren. Zoals je wel kan vermoeden is dat niet echt goed gelukt en dan ben ik op mijn twaalfde naar de muziekacademie in Aartselaar gegaan. Na één jaar ben ik met een aantal jongeren begonnen bij het "zondagsorkest" van de harmonie onder leiding van toenmalig dirigent Guy Vermeulen. Dit was in het oude gemeentehuis waar nu terug een afdeling van de muziekacademie van Boom is gevestigd.

Negen Jaar ben ik dan naar de muziekacademie geweest en ben met grote onderscheiding (dit heb ik er als schrijver van dit artikel zelf bijgevoegd want Ellen wou het liever niet) afgestudeerd op alt saxofoon.

H.E. : En je was welkom bij de overige saxen?

Ellen : Ja toch wel. Omdat ik er bij kwam, is Ann overgestapt op bariton sax en ben ik samen met Bert eerste alt sax beginnen spelen. Op den duur zaten wij daar met 4 alto's, nl. Diana, Sandra, Bert en ik. Ja, we zijn toen ook met 3 gestopt maar alla, dan ben jij toch overgestapt van tenor om samen met Bert alto te spelen.

H.E. : Dus in 2002 ben je gestopt met spelen in onze harmonie. Was je het beu?

Ellen : Neen beu niet, maar ja , je bent afgestudeerd, je trouwt en je krijgt kindjes en er komt zoveel op je af dat je het eigenlijk niet meer ziet zitten om alle repetities bij te wonen, laat staan thuis te oefenen. En als ik iets niet grondig kan doen, dan doe ik het liever niet. Dus ben ik in 2002 gestopt met muziek spelen. Ik speelde ook bij de

“sussen” in Aartselaar en ben daar dan ook volledig gestopt.

H.E. : Ondertussen was je wel al in het bestuur van de harmonie gegaan. Toch nog een binding met de muziek willen behouden?

Ellen : Ja, ik en nog anderen vonden dat het bestuur best wat nieuwe jonge krachten kon gebruiken en dan ben ik in 1999 in het bestuur gegaan. Er zijn sindsdien toch al wat veranderingen gekomen, maar niet enkel door mij hoor.

In 1999 is ook Eric onze nieuwe dirigent geworden en daarna zijn er nog nieuwelingen bij het bestuur gekomen. Het eerste grote nieuwe initiatief, of eigenlijk 2, was dat we begonnen zijn met ons palingfestijn dat wel als zeer succesvol kan bestempeld worden. Mede door de vele medewerkers uiteraard. We hebben in het bestuur ook afgesproken om elke 2 jaar een optreden te verzorgen met een gastvedette.

Dat is wel een beetje anders uitgedraaid want we spelen ieder jaar wel met een gast.

Onze naam is ook deels veranderd in Reetse concertband, maar het is enkel de bedoeling om onze concerten aan te kondigen met deze naam. De naam van onze harmonie blijft uiteraard bestaan maar Reetse concertband klinkt wel wat moderner.

Niet alleen de naam maar ook de muziek die wij brengen staat veraf van het traditionele repertoire dat een harmonie vroeger speelde. Het is niet zomaar de naam die in een nieuw kleedje zit. Ook de muziek is mee geëvolueerd met de tijd.

Wij zelf zitten in een nieuw (rood) kleedje zodat het geheel wat lossier overkomt.

H.E. : Het idee om een concert met kinderen te organiseren, kwam dan ook van jou?

Ellen : Ja, er was ooit al eens over gesproken dat we eens een concert met een koor moesten organiseren. Ik kwam met het idee om een kinderconcert te organiseren. Je had het gezicht van sommige bestuursleden moeten zien. Het was net of ik zei dat we de drie tenoren moesten uitnodigen voor een concert. Maar ik had die reactie wel verwacht hoor en dus had ik al een pak voorbereiding gedaan om mijn verhaal te ondersteunen. Alleen zou ik zoiets nooit tot een goed einde kunnen brengen maar ik had er thuis met Gert al eens over gesproken. Hij, als leerkracht lagere school, heeft wel al ervaring met schoolfeesten en dergelijke en wist de nodige collega's te strikken om er eens over na te denken. En van het één kwam het ander. Juf Kathleen en juf Ann, beiden ook van Eikenlaar en vriendin Dana waren laaiend enthousiast.

Er werd besloten dat alle kinderen van 8 tot 12 jaar van de 3 lagere scholen in Reet konden deelnemen. Ook als ze nog nooit gezongen hadden of stemvast waren. Dus in

het begin van het schooljaar kregen alle kinderen van 8 tot 12 jaar een cd mee naar huis met alle nodige informatie. Dat vonden wij wel een origineel idee want bij het begin van een schooljaar krijgen de kinderen zoveel brieven mee naar huis dat die cd echt wel opviel.

We zijn dan gestart met 35 kinderen en op het podium stonden we uiteindelijk met 32.

H.E. : 32 Kinderen is wel heel veel. Ging dat van een leien dakje?

Ellen : De kinderen en wij waren laaiend enthousiast. Het klikte direct maar het was best wel zwaar, hoor. Je mag niet vergeten dat ik geen leerkracht ben en het niet gewend ben om met zoveel kinderen tegelijk samen te werken. Maar met ons vieren is het toch gelukt. Eigenlijk klopt niet helemaal want ons team bestond eigenlijk uit meer mensen.

Peter Van Loock stond in voor het geluid en was zeer dikwijls aanwezig op de repetities ondanks het niet steeds nodig was. Maar hij wou graag weten en horen hoe het geheel evolueerde. Ook mijn man Gert heeft veel geholpen om alles tijdig in orde te hebben en te assisteren bij klank en licht. Ik mag ook de kapsters/shminksters niet vergeten voor hun vele en mooie werk. En denkkelijk vergeet ik nog wel enkele mensen. Sorry daarvoor.

H.E. : En ben je tevreden met het resultaat?

Ellen : Zeer tevreden, ondanks enkele kleine schoonheidsfoutjes. We hebben van veel ouders gelukwensen gekregen. Er waren ouders die niet konden geloven dat hun kinderen konden samen zingen met zoveel anderen. En ook veel andere toeschouwers en muzikanten hebben ons komen feliciteren en dat is zeer leuk om horen.

H.E. : Is dit voor herhaling vatbaar?

Ellen : Misschien wel, maar niet het eerstvolgende jaar. Het valt niet te onderschatten. Het is nu aan de harmonie om de koe bij de horens te vatten en er voor te zorgen dat we aan "klantenbinding" doen. Want we hebben nu een heel ander publiek over de vloer gehad dan gewoonlijk en deze mensen moeten we overtuigen dat we wel degelijk goed bezig zijn. Ook zonder deze formule. Veel toehoorders waren laaiend enthousiast over het eerste deel van het concert dat zonder de kinderen was.

H.E. : Heb jij nog plannen op muzikaal gebied Ellen?

Ellen : Wel, wat al een hele tijd sluimert, is nu sterk aangewakkerd door dit kinderconcert. Ik zou ooit nog bij een koor willen gaan zingen. Dit lijkt mij heel leuk om te doen.

H.E. : Bedankt voor dit gesprek en mocht je binnenkort al in een koor zingen, laat ons dan op tijd weten wanneer je moet optreden. Ik kom dan zeker supporteren.

Mark van Dijck

Onze komende activiteiten

Vakantieperiode concertband :
van woensdag 14 juli t/m 11 augustus

Zondag 5 september :
11de Palingfestijn

Donderdag 11 november :
optocht naar het kerkhof (wapenstilstand)

Zaterdag 13 november om 20.00 u :
najaarsconcert

Zaterdag 20 november om 18.00 u :
Jaarfeest

Zondag 21 november om 11.00 u :
Misviering en uitstap

Afsluiter

Voor de laatste updates kijk geregeld op:

www.sintceciliareet.be

Opmerkingen of suggesties?

info@sintceciliareet.be

Interesse om deel uit te maken van de Reetse
Concertband?

Muzikanten en helpende handen steeds welkom
voor meer info op onze repetities,
elke woensdag om 20u in zaal Gildenhuis te Reet.

Infoblad van de Koninklijke Harmonie Sint-Cecilia, Reet

V.U: André Gielis, Dennenlaan 8, 2840 Reet

21e jaargang